

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 29737

гр. София, 24.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разглежда докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Частно гражданско дело № 20241110105024 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 410, вр. чл. 413 ГПК.

Образувано е по заявление на Г. В. В. за издаване на заповед за изпълнение срещу [*****], с което заявителят е поискал издаване на заповед за вземане в размер на сумата **1,68 лева**, с която длъжникът неоснователно се е обогатил за сметка на заявителя. Претендират се разноски за заповедното производство в размер на заплатената държавна такса от **25 лева** и адвокатско възнаграждение в размер на сумата **400 лева** съгласно договор за правна защита и съдействие, сключен с адв. А. А. от Адвокатска кантора [*****], заплатено в брой при сключването на договора.

Настоящият съдебен състав приема, че следва да остави без уважение искането на заявителя за присъждане на разноски за сумата над 100 лева до сумата 400 лева за заплатеното от заявителя на адвоката му възнаграждение за предоставената правна услуга в заповедното производство. Съображенията за това са следните:

Заявителят е предявил вземането си за сумата от 1,68 лева при твърдения, че същата е недължимо платена с оглед разпоредбата на чл. 27, ал. 3 ЗЗП, съгласно която потребителят заплаща по-ниската цена, ако за една и съща услуга в търговски обект са означени различни цени. Изложени са съображения, че потребителят е установил несъответствието в цената за закупения от него артикул (840 гр. ребърца „Spare Ribs“) по-късно същия ден, а не при заплащане на стоката на касата в магазина, с оглед което и длъжникът неоснователно се е обогатил със сумата 1,68 лева, явяваща се заплатена от заявителя без основание разлика в цените на една и съща стока. Адвокат В. е упълномощил адвокат А. да го представлява в заповедно производство, като е заплатил съгласно сключения между тях договор за правна защита и съдействие адвокатско възнаграждение в размер на сумата 400 лева за настоящото производство, явяващо се

минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приета от Висшия адвокатски съвет.

В случая заповедният съд намира, че следва да бъде съобразено разрешението, дадено с решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, задължително за прилагане от националните съдилища. С него е прието, че съгласно принципа на предимство на правото на Съюза, ако му е невъзможно да даде тълкуване на националната правна уредба, което да е в съответствие с изискванията на правото на Съюза, националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите на правото на Съюза, е длъжен да гарантира пълното действие на изискванията на това право по отнесения до него спор, като при необходимост сам вземе решение да остави без приложение всяка национална уредба или практика, дори да е по-късна, която противоречи на разпоредба от правото на Съюза с директен ефект, без да е необходимо да иска или да изчаква премахването на тази национална уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. Освен това следва да се припомни, че член 101, параграф 1 ДФЕС има директен ефект в отношенията между частноправните субекти и поражда права за правните субекти, които националните съдилища трябва да охраняват. Също така, ако национален съд установи, че ограниченията на конкуренцията, произтичащи от наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не могат да се считат за присъщи на преследването на легитимни цели, националната правна уредба, която придава задължителен характер на тази наредба, би била несъвместима с член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС. В такъв случай този съд е длъжен да не приложи спорната национална разпоредба.

По изложените съображения в цитираното решение на СЕС е прието, че:

- член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение;

- член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди

разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики;

- член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Следва да се отбележи също така, че с Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС, се приема, че "Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели".

В аспекта на горните разрешения заповедният съд следва да прецени дали минималният размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата отговаря на тези цели и критерии: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост и необходимост насрещната страна да понесе разноските на заявителя, направени за защита по делото (разумност и обоснованост на разноските).

Предвид зложеното и при съобразяване на обстоятелствата, че липсва каквато и да е фактическа и правна сложност на случая, иска се издаване на заповед за изпълнение за едно единствено вземане на стойност 1,68 лева, произтичащо от неоснователно обогатяване, по реда на силно формализираното заповедно производство, актуалната съдебна практика на ВКС (напр. Определение № 50015 от 16.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1908/2022 г., I т. о., ТК, Определение № 343 от 15.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1990/2023 г., II т. о., ТК, Определение № 174 от 26.04.2021 г. по ч. гр. д. № 560/2021 г. по описа на ВКС), разпоредбите на чл. 26 – чл. 27 НЗПП и тази на чл. 3 ГПК, заповедният съд намира, че искането за разноски на заявителя за заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъде удовлетворено за сумата 100 лева. Остатъкът от заплатените разноски следва да остане в тежест на страната, която се е съгласила да ги заплати при условията на свобода на договарянето, тъй като както се посочи по-горе, това обстоятелство не се явява обвързващо и

задължаващо съда да ги възложи в тежест на насрещната страна.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на заявителя Г. В. В., ЕГН *****, съдържащо се в заявление, вх. № 25883/26.01.2024 г., за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в частта за разносните за заплатено адвокатско възнаграждение за сумата над 100 лева до сумата от 400 лева.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____